

Пурсишҳо ва посухҳо

Дафтари хифз ва наشري осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

Коди пурсиш: 61

**Аҳком
Аҳкоми намоз**

**Нависандаи пурсиш:
Алӣ Розӣ**

Аҳкоми намоз

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Нависандаи пурсиш: Алӣ Розӣ

Тарихи пурсиш: 07/11/2015

Хукми намози ҷумъа ва намози идайн (Фитр ва Қурбон) дар змони ғайбати ҳазрати Маҳдӣ (а) чист?

Посух ба пурсиши шумораи: 3

Тарихи посух ба пурсиш: 11/11/2015

Намози ҷумъа ва идайн воҷиб аст, вале иқтидо дар он ба имомӣ ғайри одил саҳиҳ нест ва ҳар имоме ки ҳокиме ҷуз Маҳдӣ ўро таъйин карда, ғайри одил аст; Зеро ҳар ҳокиме ки Худованд ўро барои ҳукумат мансуб накарда, тоғут аст ва имоми ҷумъа ва идайне ки ў таъйин кардааст, хутба ба номи ў меҳонад ва иқтидо ба чунин имоме, тақрири ў ва иъонат бар исм ва удвон шумурда мешавад, дар ҳоле ки Худованд фармудааст: ﴿وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ﴾ (Моъида/ 2); <<Ва ба якдигар дар исм ва удвон иъонат накунед>>; Магар аз рӯй тақия бар касе ки ба он зарурат дошта бошад. Оре, тарк кунандаи намози ҷумъа ва идайн дар ғайбати Маҳдӣ, ҳаргоҳ аз заминасозони зуҳури ў набошад, гуноҳкор аст ва ин мубтанӣ бар қоъидае аст ки дар китоби шарифи <<Бозгашт ба Ислому мабҳаси <<Табаъоти зоҳир набудани Маҳдӣ барои мардум>> (с296) таъйин шудааст. Бо ин ҳол, намози ҷумъа ва идайн бо иқтидо ба имоме ки ҳокиме ҷуз Маҳдӣ ўро таъйин накардааст, балки гурӯҳе аз мӯъминон ўро пеш кардаанд, ҳаргоҳ дар хутбаи худ ба сӯй ғайри Маҳдӣ даъват накунад, ҷойиз аст, агарчи воҷиб шумурда намешавад.

Таълиқи шумора: 1

Тарихи таълиқ: 24/06/2017

Нависандаи таълиқ: Ризо Розӣ

Хукми намози ҷумъа ва намозҳои иди Қурбон ва иди Фитр дар замони ғайбати имом чист ва кайфияти онҳо чигуна аст?

Посух ба таълиқи: 1

Тарихи посух ба таълиқ: 02/07/2017

Пурсиши шумо дар ду бахш посух дода мешавад:

1. Аҳкоми намози ҷумъа

Аҳкоми намоз

Намози ҷумъа фаризаи муҳим аз фароғи Исломи аст ки Худованд дар китоби худ ба он амр карда ва фармудааст: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ۚ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ (Ҷумъа/ 9); <<Эй касоне ки имон овардед! Ҳаргоҳ барои намоз дар рӯзи ҷумъа нидо дода шуд, ба сӯй зикри Худованд бишито бед ва хариду фурӯшро раҳо кунед, он бароятон беҳтар аст агар бидонед>> Ва он бинобар ривоёти мутаботири Иломӣ, муштамл бар ду хутба ва ду ракат аст ва хусусияти он ки зоҳиран мучиби суфориш ба он дар китоби Худованд шуда, вучуди ду хутба барои он аст ва аз ин рӯ, намози ҷумъа бидуни ду хутба ва таъан бидуни касе ки ду хутбаро бихонад, мунъақид намешавад ва ин ду хутба бояд пеш аз намоз ва дар ҳолати истода бошад; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«قُلْتُ لِلْمَنْصُورِ: مِنْ أَيْنَ قُلْتَ إِنَّ حُطْبَةَ الْجُمُعَةِ مِنْ قِيَامٍ؟ قَالَ: لَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا﴾، قُلْتُ: صَدَقْتَ وَمِنْ أَيْنَ قُلْتَ إِنَّهَا قَبْلُ الصَّلَاةِ؟ قَالَ: لَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ﴾، قُلْتُ: صَدَقْتَ إِنَّ عِنْدَكَ عِلْمَ الْكِتَابِ، قَالَ: عِنْدِي عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ وَ إِنْ عِلْمَ الْكِتَابِ عِنْدَ الْمَهْدِيِّ وَلَوْ جِئْتُمُوهُ لَعَلَّمَكُمْ أَكْثَرَ مِمَّا عَلَّمْتُكُمْ، فَسَكَتَ سَاعَةً ثُمَّ قَالَ: إِنَّمَا مَثَلِي فِيكُمْ كَمَثَلِ رَجُلٍ وَجَدَ مَعْدِنًا مِنَ الذَّهَبِ فَأَخَذَ مِنْهُ قِطْعَةً كَبِيرَةً فَجَاءَ بِهَا إِلَى التَّجَارِ فَقَالَ لَهُمْ: إِنِّي وَجَدْتُ مَعْدِنًا مِنَ الذَّهَبِ فَأَتَيْتُكُمْ يُعِينُنِي عَلَى اسْتِخْرَاجِهِ لِيَكُونَ لَهُ فِيهِ نَصِيبٌ؟ فَيَقُولُونَ لَهُ: كَيْفَ نَعْلَمُ أَنَّكَ قَدْ وَجَدْتَهُ؟! فَيُرِيهِمُ الْقِطْعَةَ الْكَبِيرَةَ فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ قَدْ وَجَدَهُ فَيُعِينُهُ مَنْ يَشَاءُ وَ يَخْذُلُهُ مَنْ يَشَاءُ»

<<Ба Мансур гуфтам: Аз кучо фармудӣ ки хутбаи ҷумъа дар ҳолати истода аст? Фармуд: Барои сухани Худованди Баландмартаба ки <Чун тичорат ё лаҳверо бубинанд ба сӯй он пароканда шаванд ва туро дарҳолати истода вогузоранд> (Ҷумъа/ 11), гуфтам: Рост фармудӣ ва аз кучо фармудӣ ки он пеш аз намоз аст? Фармуд: Барои сухани Худованди Баландмартаба ки <Чун намоз гузорда шуд дар замин пароканда шавед> (Ҷумъа/ 10), гуфтам: Рост фармудӣ, назди ту илми китоб аст, фармуд: Назди ман илме аз китоб аст ва илми китоб назди Маҳдӣ аст ва агар ба назди ӯ биёйед ба шумо бештар аз чизе ки ман таълим додам таълим медиҳад, пас соҳате сукут кард ва сипас фармуд: Ҳароина масали ман дар миёни шумо масали марде аст ки маъдане аз тилло пайдо кард, пас тиккай бузурги аз он баргирифт ва ба назди тоҷирон

овард ва ба онон гуфт: Ҳароина ман маъдане аз тилло пайдо кардам, пас кадом як аз шумо манро бар истихрочи он ёрӣ мекунад то барои ӯ дар он саҳме бошад? Пас ба ӯ меғӯянад: Аз кучо бидонем ки ту онро пайдо кардаи?! Пас тиккаи бузургро ба онон нишон медиҳад, пас медонанд ки онро пайдо кардааст, пас ҳар кас меҳаҳад ӯро ёрӣ мекунад ва ҳар кас меҳаҳад ӯро волеғузорад>>.

Ҳамчунонки ин ду хутба бояд муштамал бар ёди Худованд ва салавот бар Паёмбараш ва хондани китобаш ва даъват ба сӯй хайр ва амри ба маъруф ва най аз мункар бошад то барои мусалмонон беҳтар аз лаҳв ва беҳтар аз тичорат бошад; Чунонки Худованд фармудааст: ﴿وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا ۚ قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهْوِ وَمِنْ التِّجَارَةِ﴾ (Чумъа/ 11); <<Ва чун тичорат ё лахмеро бубинанд ба сӯй он пароканда шаванд ва туро дар ҳоли истода вогузоранд, бигӯ чизе ки назди Худованд аст аз лаҳв ва аз тичорат беҳтар аст ва Худованд беҳтарини рӯзӣ диҳандагон аст>> Ва бо ин васф, харгоҳ ду хутба муштамал бар суханӣ ботл монанди ситоиши тоғут ва даъват ба сӯй шар ва амр ба мункар ва най аз маъруф бошад, кифоят намекунад, балки хузур назди он барои истимоъаш ҳаром аст; Чунонки Худованд фармудааст: ﴿وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مُرُوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا﴾ (Фурқон/ 72); <<Ва касоне ки дурӯғро шоҳид намешаванд ва чун бар лағв мегузаранд бо бузургворӣ мегузаранд>> Ва фармудааст: ﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ﴾ (Мўъминун/ 3); <<Ва касоне ки ошон аз лағв рӯйгардонанд>> Ва фармудааст: ﴿وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ﴾ (Қасас/ 55); <<Ва чун лағвро бишнаванд аз он рӯй гардонанд>> Ва фармудааст: ﴿فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْتَانِ وَأَجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ﴾ (Ҳач/ 30); <<Пас аз палидии бутҳо даврае кунед ва аз гуфтори ботил дурӣ кунед>> Ва фармудааст: ﴿وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَفْعَلُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ إِنَّكُمْ إِذًا مِثْلُهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ جُمِلْتُ فِيهِمْ أَجْمَعِينَ﴾ (Нисоъ/ 140); <<Ва бар шумо дар китоб нозил кардааст ки харгоҳ шунидед ба оёти Худованд куфр варзида мешавад ва истехзоъ мешавад, пас бо ошон нанишинед то он гоҳ ки дар гуфтори дигарӣ фуру раванд, шумо он гоҳ монанди ононед, ҳароина Худованд чамъ кунандаи ҳамаи мунофиқон ва кофирон дар чаханнам аст>>; Хусусан бо таваҷҷуҳ ба инки

Аҳкоми намоз

иктидоъ дар намоз ба золимон ва фосикон чуз аз боби тақия чоиз нест (бингаред ба: [Пуриш ва посухи 217](#)) ва бо ин авсоф, ширкат дар намози чумъае ки бо имомати ҳокими чоъир ё имомӣ мансуб аз ҷониби ӯ ё имомӣ фосик баргузор мешавад, ҳаром аст; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سَأَلْتُ الْمَنْصُورَ عَنْ صَلَاةِ الْجُمُعَةِ، فَقَالَ: فَرِيضَةٌ، قُلْتُ: لَا يُقِيمُهَا الْيَوْمَ إِلَّا كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ، فَقَالَ: لَا تُصَلِّ مَعَهُمْ فَإِنَّ مَنْ صَلَّى مَعَهُمْ فَهُوَ مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يَتَّقِيَ مِنْهُمْ ثِقَاةً وَ كَانَ عِنْدَهُ رَجُلٌ فَقَالَ الرَّجُلُ: أَمَا كَانَ السَّلَفُ الصَّالِحُ يُصَلُّونَهَا مَعَهُمْ مُنْذُ قُبُضِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ؟! <<Аз Мансур дар бораи намози чумъа пурсидам, пас фармуд: Фариза аст, гуфтам: Имрӯз онро чуз чабборӣ саркаш иқома намекунад, пас фармуд: Бо онон намоз нагузор; Чароки ҳар кас бо онон намоз гузорад ӯ аз онон аст, магар инки аз онон тақия кунад ва назди он ҳазрат марде буд, пас мард гуфт: Оё салафи солеҳ аз вақте ки Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам даргузашт онро бо онон намегузорданд? Фармуд: Оре, вале онон пеш аз он чаҳор ракат (намози зуҳр) мегузориданд>>».

Ҳамчунон яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«دَخَلْتُ عَلَى الْمَنْصُورِ فِي يَوْمِ جُمُعَةٍ، فَقَالَ لِي: صَلَّى هَؤُلَاءِ جُمُعَتَهُمْ؟ قُلْتُ: نَعَمْ، فَقَالَ: لَا وَاللَّهِ مَا صَلُّوا وَلَكِنْ لَعَوْا وَ تَقَرَّوْا، قُلْتُ: إِنَّ فُلَانًا مِنْ أَصْحَابِكَ يَدْخُلُ فِيهِمْ فَيُصَلِّيَاهَا مَعَهُمْ، قَالَ: وَ يَفْعَلُ؟! قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: أَلَا يَخَافُ أَنْ يَحْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يُنْزِلَ عَلَيْهِمْ رَحْزًا <<Дар рӯзи чумъае ба махзари Мансур расидам, пас ба ман фармуд: Оё инон чумъаи худро гузорданд? Гуфтам: Оре, пас фармуд: На ба Худо савганд нагузорданд, балки садое дароварданд ва нӯке заданд, гуфтам: Фалонӣ аз ёрони ту ба миёни онон меравад ва онро бо онон мегузорад, фармуд: Ин корро мекунад?! Гуфтам: Оре, фармуд: Оё наметарсад ки Худованд ононро дар замин фурӯ барад ё бар онон аз осмон азобе нозил кунад, дар ҳоле ки ӯ миёни онон аст?!>>».

Оре, ширкат дар намози чумъае ки бо имомати халифаи Худованд дар замин ё имоме ки мансуб аз ҷониби ӯ ё имоме ки

Аҳкоми намоз

одил аз заминасозони зуҳури ӯ баргузор мешавад, вочиб аст ва он дар вақти намози зуҳр ва бо ҳузури чамъе аз мӯъминон баргузор мешавад; Чароки намози чумъа бинобар ривоёти мутавотир, чойгузини намози зуҳр аст ва бо ин васф, гузордани он пеш ё пас аз вақти намози зуҳр чойиз нест; Ҳамчунонки мутабодир аз <<Намози чумъа>> намози чамъе аз мӯъминон аст ва бо ин васф, агар ҳозирон ба қадре кам бошанд ки чамъе аз мӯъминон маҳсуб нашаванд <<Намози чумъа>> мунъақид намешавад ва чамъе аз мӯъминон бинобар ривоёте аз аҳли байт, панҷ нафар ҳастанд ва ин маъкул аст; Зеро яке аз онон имом ва дигарӣ нидо диҳандае ба намоз аст ки одатан ғайри имом аст ва се нафари дигар низ ҳадди ақалли чамъ маҳсуб мешаванд ва бо ин васф, метавон шарти инъикоди намози чумъаро ҳузури ҳадди ақалли панҷ нафар аз мӯъминон донист; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سَأَلْتُ الْمَنْصُورَ عَنْ أَقَلِّ عَدَدٍ يُتَعَقَّدُ بِهِمُ الْجُمُعَةُ، فَقَالَ: الْإِمَامُ وَالْمُنَادِي لِلصَّلَاةِ وَثَلَاثَةٌ»
 <<Аз Мансур дар бораи камтарин теъдоде пурсидам ки намози чумъа бо онҳо мунъақид мешавад, пас фармуд: Имом ва нидо диҳанда барои намоз ва се нафар аз мӯъминон>>.

Ҳамчунонки дар ҳар шахре беш аз як намози чумъа баргузор намешавад; Зеро зоҳир аз китоби Худованд ва ривоёти Исломи ин аст ки дар шаҳри Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам танҳо як намози чумъа баргузор мешавад, магар инки шаҳри бузурге бошад ва расидан ба намози чумъа пас аз шунидани нидой он барои чамъе аз мардум уср ва ҳарач дошта бошад; Чароки дар ин сурат онон метавонанд намози чумъаи дигареро барпо доранд; Бо таваҷҷуҳ ба инки Худованд фармудааст: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ﴾ (Бақара/ 185); <<Худованд бароятон осонӣ мецоҳад ва бароятон саҳтӣ намехоҳад>> Ва фармудааст: ﴿مَا يُرِيدُ اللَّهُ﴾ (Моъида/ 6); <<Худованд намехоҳад ки бар шумо тангной қарор диҳад>>. Бо ин васф, агар шароити лозим барои барпо доштани намози чумъаи дигаре фароҳам нашуд, вучуби он аз онон соқит мешавад; Ҳамчунонки вучуби он аз соири маъзурон

Аҳкоми намоз

монанди беморон, солхӯрдагон ва мусофирон соқит аст.

2. Аҳкоми намози ид

Дар бораи вучуби намози ид миёни мусалмонон ихтилофи назар аст; Ба ин тартиб ки шиъа, ҳанафия ва барҳи аз шофеъия онро воҷиби айнӣ ва ҳанбалия онро воҷиби кифой ва моликия ва бештари шофеъия онро мустаҳабби муъаккада медонанд, вале ҳақ ин аст ки он монанди намози ҷумъа воҷиби айнӣ аст ва монанди он аз касоне ки узре доранд соқит мешавад; Чароки Худованд дар китоби худ –бар ҳилофи пиндори бисёрӣ– ба он ишора карда ва Паёмбар дар суннати худ бар он муқовимат дошта ва ҳеҷ соле онро тарк накардааст; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سَأَلْتُ الْمَنْصُورَ عَنْ صَلَاةِ الْفِطْرِ وَ صَلَاةِ الْأَضْحَى، فَقَالَ: فَرِيضَتَانِ، قُلْتُ: إِنَّهُمَا يَقُولُونَ لَوْ كَانَتَا فَرِيضَتَيْنِ لَنَزَلَ فِيهِمَا الْقُرْآنُ، قَالَ: وَ هَلْ يَعْلَمُونَ الْقُرْآنَ كُلَّهُ؟ قُلْتُ: لَا، قَالَ: فَلَوْ رَجَعُوا إِلَى الَّذِينَ يَعْلَمُونَ الْقُرْآنَ كُلَّهُ لَعَلَّمُوهُمْ، ثُمَّ سَكَتَ، فَقُلْتُ: جُعِلْتُ فِدَاكَ وَ هَلْ نَزَلَ فِيهِمَا الْقُرْآنُ؟ قَالَ: نَعَمْ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ: ﴿وَلْيُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلْيُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ﴾ وَ ذَلِكَ صَلَاةُ الْفِطْرِ وَ أَزْ مَانْسُور дар бораи намози Фитр ва намози Қурбон пурсидам, пас фармуд: Фаризаанд, гуфтам: Онҳо мегӯянд ки агар фариза буданд дарбораяшон Қуръон нозил мешуд, фармуд: Оё онҳо ҳамаи Қуръонро медонанд? Гуфтам: На, фармуд: Пас агар ба касоне рӯчӯ мекарданд ки ҳамаи Қуръонро медонанд ба онон меомӯхтанд, сипас сукут кард, пас гуфтам: Фидоят шавам, оё дарбораяшон Қуръон нозил шудааст? Фармуд: Оре, Худованди Баландмартаба мефармояд: <Ва то теъдоди (рӯзҳои моҳи Рамазон) ро такмил кунед ва то Худовандро бар инки ҳидоятатон кард такбир гӯед> (Бақара/ 185) Ва он намози Фитр аст ва мефармояд: <Пас барои Парвардигорат намоз гузор ва қурбонӣ кун> (Кавсар/ 2) ва он намози Қурбон аст>>!

Албатта шароити вучуби ин намоз монанди шароити вучуби намози ҷумъа аст ва тафовути он бо намози ҷумъа дар панҷ чиз аст:

Аҳкоми намоз

Якум; Вақт

Бинобар ривоёти мутавотири Исломӣ, вақти намози ид аз тулуғи офтоб то зуҳр аст ва аз ин рӯ, ҷойгузини намози зуҳр намешавад.

Дуввум; Макон

Бинобар ривоёти мутавотири Исломӣ, барпо доштани намози ид дар беруни шаҳр ва зери осмон суннат аст, магар дар Макка ки барпо доштани он дар Масҷидул Ҳаром беҳтар аст.

Севвум; Хутба

Бинобар ривоёти мутавотири Исломӣ, хутба пас аз намози ид хонда мешавад ва хондани он пеш аз намози ид бидъате аст ки банӣ Умая падида оварданд.

Чаҳорум; Азон ва иқома

Бинобар ривоёти мутавотири Исломӣ, пеш аз намози ид, азон ва иқома гуфта намешавад ва гуфтани азон ва иқома пеш аз он, бидъате аст ки банӣ Умая падида оварданд.

Панҷум; Такбирот

Бинобар ривоёти мутавотири Исломӣ, дар намози ид такбироти бештаре гуфта мешавад ва ин ҳукме аст ки китоби Худованд ба он ишора дорад; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سُئِلَ الْمَنْصُورُ عَنْ صَلَاةِ الْعِيدِ، فَقَالَ: <وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ> يَعْنِي شَهْرَ رَمَضَانَ <وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَذَاكُمْ> يَعْنِي اثْنَتَيْ عَشْرَةَ تَكْبِيرَةً <وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ> يَعْنِي الْقُنُوتَ وَ لَيْسَ بِوَاجِبٍ»
«Аз Мансур дар бораи намози ид пурсида шуд, пас фармуд:
<Ва то теъдодро комил кунед> яъне моҳи Рамазон <Ва то Худовандро бар инки ҳидоятатон кард такбир гӯйед> яъне дувозда такбир <Ва шояд шукр гузоред> яъне қунут ва воҷиб нест>>.

Бинобарин, такбирот бештар дар намози ид бинобар **﴿وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَذَاكُمْ﴾** воҷиб аст ва аз ривоёти Исломӣ ва гуфтори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло ба даст меояд ки

Аҳкоми намоз

суннат дар он дуvozда такбир аст; Ба ин тартиб ки панҷ такбир дар ракати аввал ва панҷ такбир дар ракати дуввум илова бар такбиратул эҳром ва ду такбири рукӯ гуфта мешавад ва мустаҳаб аст ки миёни такбирот, қунуте дар ситоиши Худованд ва шукри Ӯ бар неъматӣ ҳидоят ва неъматӣ чаҳорпоён хонда шавад.

Дафтари ҳифз ва наشري осори
Мансури Ҳошими Хӯросонӣ
Бахши посухгӯӣ ба пурсишҳо

Бо наҳзати
«Возгашт ба Исломи»
ошно шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошими Хӯросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Ланси мазҳаб
базо

Сайфи фебруи
пайгоҳ

Сайфи сӯғилмас
пайгоҳ

Сайфи канал
телеграм пайгоҳ